

«Quan te'n vas lluny de casa surt un tu diferent que sempre és bo»

Inaugurem nova temporada a "La Diàspora" amb el testimoni de Georgina Algar, una poblatana a Austràlia

Georgina Algar, amb tres amigues, a Austràlia. Foto: Georgina Algar

Poc més de 17.000 quilòmetres la separen del Pallars, però la Georgina Algar (La Pobla de Segur, 1983) no pot oblidar com de bé s'hi menja a les nostres terres. El 2012 va decidir marxar a Brisbane (Austràlia) i quatre anys i mig després reconeix que és un país que l'ha captivat i que allò que va començar com una aventura sembla que, de moment, no es vol acabar.

Per què vas decidir anar tan lluny?

En un principi volia marxar a estudiar anglès i viatjar i com que sempre havia volgut anar a Austràlia vaig decidir començar aquesta aventura.

En un principi, t'havies posat una data de tornada?

Sí, perquè necessites el visat i jo el tenia de 8 mesos però com que estava a gust, vaig trobar feina i vaig poder començar a estalviar, vaig poder canviar el bitllet d'avió per uns mesos més endavant. Llavors, quan vaig tornar per posar al dia el visat ja vaig comprar-me només un bitllet d'anada sense posar-me més una data de tornada... em va agradar més del que em pensava!

Per què Austràlia?

Potser perquè m'agraden les coses una mica difícils i perquè volia un canvi radical. També perquè estava lluny, perquè no és el típic lloc on va tothom a estudiar anglès... I, a més, perquè és un país on hi ha molta naturalesa, unes platges impressionants i perquè hi ha costums com les d'anar de càmping o passar el dia fora de casa que em cridaven força l'atenció.

Què et va sobtar més d'Austràlia?

El primer xoc és lingüístic, perquè arribes aquí i t'adones que els anys que has estudiat anglès han servit de poc perquè l'accent és molt diferent i et costa força d'entendre'ls. I una altra cosa que em va semblar curiosa és la moda, tenen una manera molt diferent de vestir, són molt relaxats. Per exemple, veus gent que va amb vestit d'arreglar per anar a treballar però que porta xancles fins que arriba a la feina perquè fa molta calor.

I la gent, com és?

Són increïblement amables i relaxats, però costa temps crear amistats, suposo que és la cultura anglesa. Tot i això m'hi trobo com a casa i crec que si hagués de triar un país a Europa similar a Austràlia, per la manera que tenen de ser en moltes coses, seria el nostre. Són gent que saben com passar-s'ho bé!

Hi fa sempre molta calor, aquí?

Doncs l'hivern és com la primavera pallaresa, amb temperatures màximes de 22 graus i mínimes de 10 i a l'estiu fa molta calor i hi ha molta humitat, és pitjor que Barcelona. Però en general fa bon temps i només plou una o dues setmanes a l'any.

Com es viu el Nadal a l'estiu?

Fa molta calor per Nadal i, de fet, penso que gràcies a això m'he enyorat menys, perquè no ho he associat a les festes i la família. El Nadal aquí està bé, perquè amb els amics anem a fer barbacoes a la platja però no puc dir que sigui Nadal, sobretot perquè és estiu i no s'assembla gens a les festes que recordo des de petita.

Què hi fas a Brisbane?

Doncs a l'escola on vaig inscriure'm per fer un curs d'anglès van contractar-me com a administrativa vuit mesos després. Treballo a la recepció i ajudo els estudiants que vénen, com ho vaig fer jo fa quatre anys, a integrar-se a la ciutat, els organitzo activitats... en definitiva, els faig l'acollida.

La poblatana fotografiant-se davant l'Òpera de Sydney. Foto: Georgina Algar

Com és el teu dia a dia?

És molt diferent del dia a dia pallarès, penso que quan ets a casa no fas tantes coses. Aquí la meua vida no és treballar, surto més i diria que, en general, sóc més activa. Cada cap de setmana procuro anar a la platja, vaig de càmping (cosa que no havia fet mai), estic oberta a fer amics de qualsevol edat i països i, sobretot, tinc la sensació que Brisbane pot oferir-me una cosa nova cada dia. És a dir, intento improvisar i fer que sempre sigui una aventura. Penso que quan surts de la zona de confort et sents una persona diferent, surt un tu que sempre és bo i intento aprofitar-lo al màxim.

Has viatjat aquí?

Sí, de fet es podria dir que conec més Austràlia que Espanya. D'una banda, aquí he anat a la barrera de Corall, a Sidney, a Melbourne, a l'Ulurú, muntanya sagrada pels aborígens que està al desert, i també a Nova Zelanda. D'altra banda, a part d'Austràlia he anat només al sud-est asiàtic perquè tot és més lluny del que sembla.

Pretens quedar-te a Brisbane?

No ho sé... tinc visat fins el desembre de l'any que ve, però ara que ja fa quatre anys que sóc aquí m'agradaria moure'm cap a la costa. Sé que d'aquí a l'any que ve poden passar moltes coses però si em plantejo moure'm, serà per Austràlia.

Podries fer el que fas al Pallars?

No dic que no, d'aquí uns anys, però crec que ara no podria perquè la vitalitat i l'energia que tinc aquí és molt diferent a la que tinc quan sóc al Pallars.

A què has renunciat?

Doncs a moltes coses, però sobretot al menjar bo, a veure les amigues més sovint i a tenir la família a prop. Renuncies, jo diria, a una vida "normal" al voltant de la zona de confort.

Et penedeixes d'haver marxat?

No, ho tornaria a fer i crec que si tornés a néixer vindria al mateix lloc.

Com veus el Pallars des de fora?

Valoro molt més com n'és de bonic i, sobretot, la sort que hem tingut de créixer i viure al Pallars. Veig que és una sort haver crescut poder jugar al carrer, amb tota aquesta naturalesa... penso que això ens fa ser qui som ara.

Què trobes a faltar?

El menjar i també les estacions de l'any. Per exemple, que hi hagi hivern i puguem anar a esquiar o fer un sopar i que a fora hi faci molt fred.

Amb quina freqüència tornes?

Acostumo a tornar un cop a l'any i normalment m'hi estic tres setmanes. Cal tenir en compte que és un dia de vol!

Conserves la colla d'amics de la joventut?

Sí, i tant, i sort en tinc! A més, totes viuen aquí dalt i molts de la meua generació s'han quedat al Pallars.

Has portat els teus amics de fora aquí?

Vaig portar-hi la meua parella, que és de Sidney, per Nadal i va al·lucinar. Va quedar molt sorprès amb els dinars familiars, la gran quantitat de menjar que hi havia i també amb els reis i la tronca. La veritat és que li ha agradat bastant, perquè diu que tenim molta riquesa cultural, comparat amb ells.

Austràlia ha captivat Georgina Algar. Foto: Georgina Algar

Quina percepció creus que tenia del Pallars abans de venir?

En general, els australians tenen una visió molt distorsionada d'Espanya (el Pallars els queda totalment fora del mapa). S'ho imaginem com el país de la paella, la sangria, Pamplona i la tomatina, una mescla ben curiosa. Però ara que ha vingut al Pallars i ha viatjat per Espanya s'ha adonat que cada lloc és diferent, que hi ha molt contrast. Cal tenir en compte que Austràlia és força homogènia pel que fa a cultura i tradicions i tot i que hi ha molt contrast de paisatge entre la costa i l'interior, per exemple, a Queensland, on sóc jo, pots conduir durant deu hores i el paisatge no canvia gens.

Com vendries el Pallars als de fora?

Els diria que ho té tot, que hi pots menjar molt bé, que et dona activitats com el ràfting, senderisme, esquí... I que, tot i el fred o la calor, sempre hi ha alguna cosa a fer.

Com t'informes del dia a dia de la comarca?

A través de la família, les amigues i d'Internet.

Quina referència dones quan et diuen d'on ets?

Depèn. En general dic "from Spain" i quan situen ja els dic que a prop de Barcelona, llavors qui ha viatjat ja et diu: "així ets catalana!" i vol saber una mica més què està passant. La sensació és que saben més sobre Catalunya que fa uns anys però no puc aprofundir tant perquè els queda molt lluny.

Et veus tornant?

Molt a la llarga potser sí però quan trobes parella aquí també et planteges altres coses. Si tot va bé, no descartaria fer un pacte d'alternar temporades de viure una temporada en un lloc i en un altre, sobretot perquè ell pugui entendre com es viu al Pallars, però tampoc sé què faria al final. Penso que com més gran et fas més et tira tornar a casa, però de moment no m'ho plantejo.

Què necessita el Pallars per acabar amb la diàspora?

Que hi hagi més oportunitats de feina, perquè tret de l'hostaleria hi ha poca cosa més. Potser s'hauria d'explotar més el turisme lligat al llac i també els productes locals, però tampoc ho sé dir exacte perquè penso que és complicat.

EL TEST DEL BON PALLARÈS

Un menjar pallarès:

Girella

Una paraula pallaresa que mantens:

Escunçar

Un indret del Pallars:

El llac de Sant Antoni

Un pallarès il·lustre:

-

Un record:

Quan els diumenges anàvem a banyar-nos al riu i a menjar paella

El que més t'agrada:

La tranquil·litat

El que menys:

Que l'hivern és molt llarg

Un amic:

La meva colla d'amigues de Pobla

Un/a professor/a:

Teresa Pérez

Una festa major:

La festa dels Bombers de la Pobla